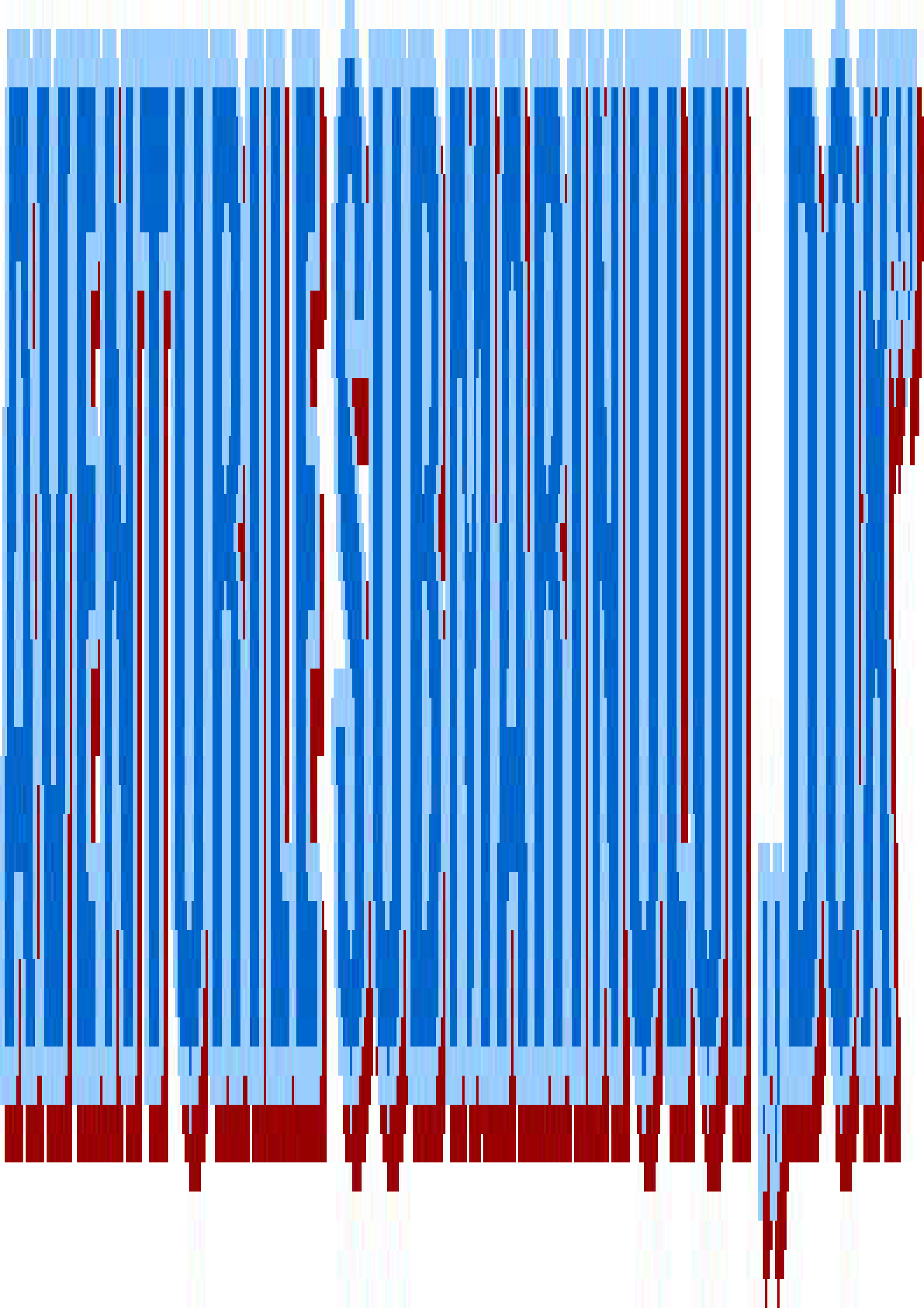

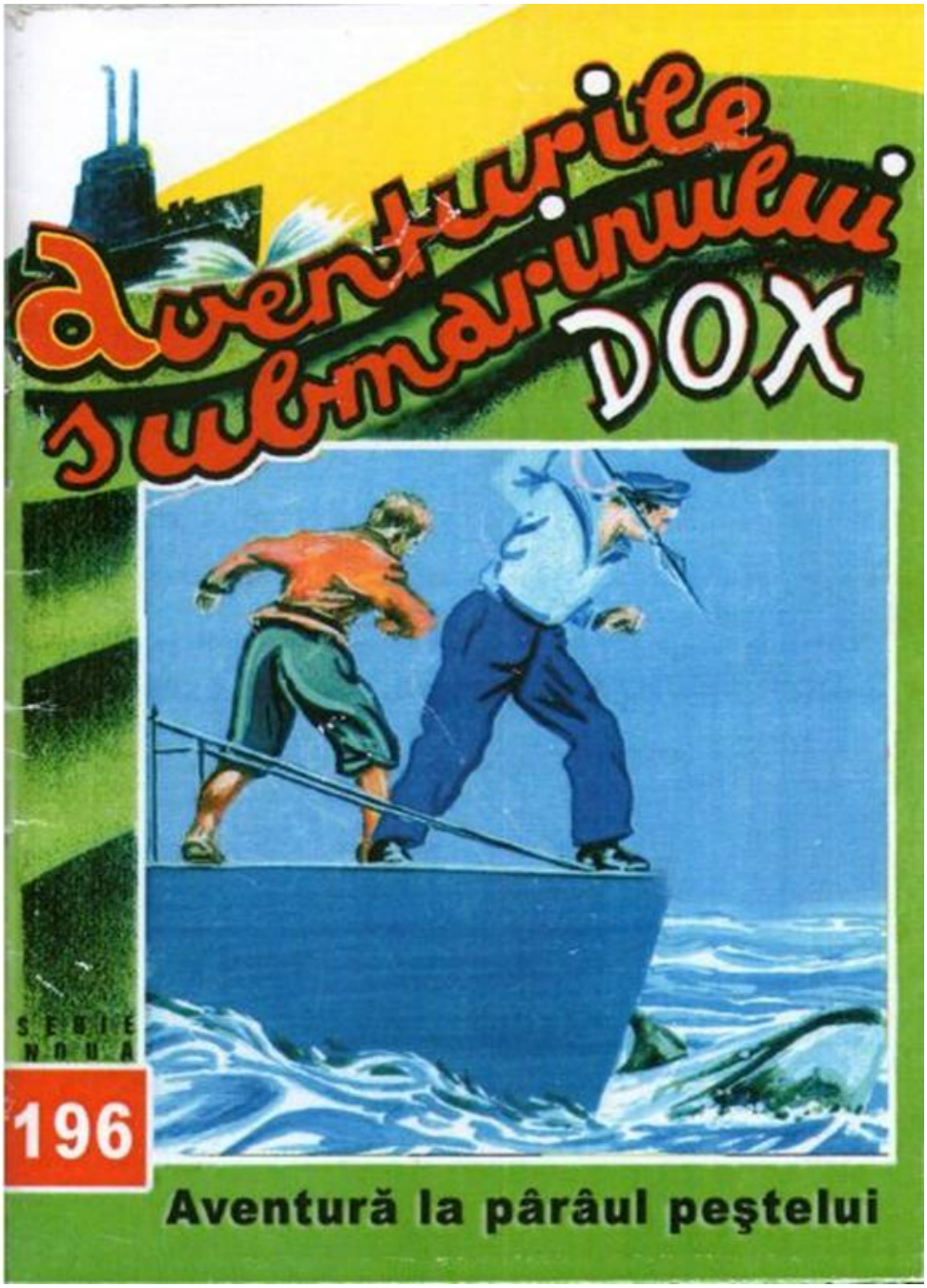
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
196
Aventură la pârâul peştelui

De

Nr. 196

AVENTURĂ LA PÂRÂUL PEŞTE

Traducere de

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

‹DOX›

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
UN CADOU CIUDAT

— EI, DE-ACUM PUTEM RĂSUFLA USURŢI, francezii nu ne mai pot ajunge!

Căpitanul Farrow stând alături de fiul său în turnul submarinului râse satisfăcut şi bucurându-se de briza răcoroasă a mării.

— Acum ne aflăm în apele teritoriale ale Uniunii Sud Africane.

George strălucea de mândrie.

— La ce te gândeşti? îl întrebă tatăl său.

— La fortul Dauphin, răspunse George.

Căpitanul dădu din cap şi zise:

— Da George, sunt într-adevăr mândru de tine. Dacă vreau să fiu sincer cu mine, trebuie să recunosc că atunci când eram prizonieri în portul Dauphin nu credeam că vom scăpa. Ideea ta de a ne elibera a fost de nepreţuit (vezi vol. Nr. 171 Prizonieri în Madagascar).

— De fapt ideea îţi aparţine tată, căci tu ne-ai şoptit cuvântul „grenade cu gaze".

— Asta da, dar tu ai făurit planul şi l-ai pus în aplicare mai repede decât se aşteptau francezii, care de altfel nu întrevedeau pe atunci nici un incident cu noi.

O vreme între cei doi domni tăcerea, apoi George arătă spre ţărm şi spuse:

— Ia uite-te tată, acolo, pe mal stă un negru ce ne face semn cu mâna.

— Ciudat, remarcă căpitanul Farrow, de cele mai multe ori negrii fug mâncând pământul la vederea unui submarin, pentru că acest tip de vas nu le este cunoscut. Dar negrul de acolo pare foarte doritor să facem cunoştinţă.

— Am putea merge până acolo, propuse George.

— Se pare că este un boşiman, îşi spuse Farrow, dacă ar fi să-l încadrez în principalele triburi africane.

— Arată ca un disperat, tată! Hai să trimitem acolo o barcă de aluminiu.

Căpitanul fu de acord şi dădu un ordin prin porta-voce.

— Îmi dai voie să merg şi eu tată?

— Când nu te-am lăsat eu să mergi dacă a fost vorba de o aventură.

Pe lângă aceasta fiul căpitanului observase cu precizie tufişul şi văzu că nu se mişca nici măcar o crenguţă.

— Nu cred că negrul de acolo vrea să ne atragă într-o cursă. Cred că el se află în pericol şi ne face semen să-l salvăm. Şi dacă nu este el personal, probabil sunt în pericol rudele sau tovarăşii lui de trib.

Şi pe doctorul Bertram îl preocupa ideea de ce ar fi putut un negru să se mişte aşa şi să facă încontinuu semne cu mâna.

— Poate negrul este atacat de vreo fiară sălbatecă, un leu sau un leopard care acum stă ascuns la pândă în tufiş iar negrul nu se mai poate întoarce în satul său.

Barca de aluminiu ajunse acum la ţărm. Negrul se retrăsese câţiva paşi în spate şi se uita ţintă la ei.

George se ridică în barcă şi strigă în engleză:

— Salut, ce se întâmplă acolo?

Negrul înţelese întrebarea şi răspunse imediat:

— Repede, veniţi, veniţi domnule! Marengo vrea să vă dea bun Gri-Gri ca şi cadou.

— Gri-Gri, repetă George întrebător şi se uită la doctorul Bertram.

— Se referă la un talisman, îi explică repede doctorul.

— De când dăruieşte un negru un talisman? întrebă căpitanul care deveni deodată bănuitor.

George părăsi barca şi se îndreptă spre negru. Se părea că într-adevăr era un boşiman. Pentru ochii unui european nu prea arăta bine. Pielea-i întunecată era plină de riduri, capul mic şi subţire, nasul turtit şi gura prea mare.

— Gri-Gri bun împotriva Maharero! începu din nou negrul. Domnule luaţi repede!

Atunci îi întinse lui George un lucru mic, ciudat, dintr-o piatră negricioasă care avea forma unui peşte.

George ţinu talismanul în palma deschisă şi-l observa cu atenţie. Doctorul Bertram apăru de îndată lângă el; interesul pentru obiectele de cult îl pasionase încă din tinereţe. Omul de ştiinţă observă imediat că piatra trebuia să fie într-adevăr un talisman, că era probabil foarte veche şi se afla de mai multe generaţii în posesia unei familii. De atâtea atingeri piatra părea ca polizată. Cu atât mai mult i se păru ciudat doctorului că negrul îşi dădea din mână talismanul dar mai şi insistă să fie primit.

— Bun împotriva Maharero! repetă negrul şi îşi strâmbă figura într-o grimasă pe care camarazii nu puteau s-o înţeleagă. Faţa-i exprima bucurie sau, mai degrabă o bucurie răutăcioasă ca şi când s-ar fi scăpat de ceva.

Piatra părea, cum se spune, că l-ar arde la degete. El părea foarte bucuros să scape de ea nu aruncând-o ci făcând-o cadou.

— Cine este Maharero? întrebă George.

— Numele mi se pare oarecum cunoscut, adăugă doctorul, înainte ca negrul să fi putut răspunde.

— Maharero, mare căpetenie fost, domnule răspunse boşimanul.

— Ah, da, îşi aminti doctorul. El a fost chiar căpetenie cunoscută în timpul revoltei din 1904. Aici nu poate fi vorba de el personal, ci de unul din urmaşii lui care probabil acest nume.

George vru să-i dea şi el negrului ceva pentru talisman fiindcă ştia că pentru locuitorii junglelor şi stepelor acesta este un lucru de mare preţ şi nu se despărţeau aşa fără un motiv de el. De aceea îl întrebă pe doctorul Bertram ce ar putea să-i dăruiască în schimb ca să-l bucure.

— Daţi-i o porţie bună de tutun, asta sigur o va lua şi se va bucura foarte mult, îi spuse doctorul răspunzându-i în limba germană ca să nu se facă înţeles de negrul boşiman.

Petre avea din întâmplare la el o porţie bună din tutunul cel mai fin şi pe care o întinse pentru ca George s-o ia şi s-o dăruiască. Astfel, cu câteva cuvinte prietenoase, George îi întinse tutunul boşimanului. Acesta însă scutură din nou puternic capul.

— Nimic nu luăm pentru Gri-Gri, domnule, spuse el cu hotărâre.

George rămase uimit de refuz, dar se bucura de bucuria negrului.

— De ce te bucuri aşa? întrebă doctorul Bertram.

Marengo deveni deodată serios şi spuse după ce îşi bălăngăni capul întâi la dreapta apoi la stânga.

— Eu nu ştiu dacă Gri-Gri noroc sau nenoroc aduce. Numai tânărului domn facem bucurie. Maharero departe este.

În răspunsul scurt se ascundeau multe… Asta simţi imediat şi doctorul Bertram. De aceea nu consideră răspunsul săi încheiat ci continuă să-l cerceteze. Înainte de toate îi dădu de gândit faptul că boşimanul a afirmat că Maharero era foarte departe. Probabil că era chiar pe dos. George gândea aproape la fel. Şi lui îi păru răspunsul negrului cam cu două înţelesuri.

Deodată George auzi nu departe de capul său un zumzăit ca şi zgomotul făcut de un bondar uriaş.

Ceea ce zburase fusese un bondar dar cu totul altfel. Era o săgeată cu pene care fiind bine ţintită îl răni pe Marengo. Boşimanul căzu la pământ în timp ce scotea un strigăt de durere.

George se întoarse imediat în partea de unde venise săgeata. Îşi luă pistolul şi trase câteva focuri în direcţia desişului. Pistolul însă îl ţinea îndreptat în sus ca nu cumva să rănească din întâmplare pe negrii ascunşi acolo. Dorea numai să-i avertizeze.

Din tufiş se auziră câteva rupturi de crengi. Lui George i se păru că aude chiar vocea unui negru care-i striga încetişor ceva altuia.

Petre, dăduse din cap atunci când fiul căpitanului îşi dădu cu părerea în privinţa negrului:

— Deci v-aţi înşelat, domnule George!

George era foarte speriat din cauza săgeţii trase, care ar fi putut tot aşa de bine să nimerească vreun membru al echipajului. El strigă repede:

— Urmează-mă Petre!

— Căpitanul vru să se împotrivească plecării fiului său, cu sau fără Petre, dar George se şi îndepărtase deja.

El găsi în curând o cărare care îi permitea înaintarea fără însă a-i crea greutăţi. Examină cu multă prudenţă atât tufişurile din stânga cât şi cele din dreapta. Nu putu însă descoperi nimic care să-l ajute în urmărirea celui care trăsese cu arcul.

— Tufişul este foarte des, spuse Petre şi destul de înalt, iar pe cărare n-a umblat nimeni în ultimele minute, altfel ar trebui să vedem urme sau crengi rupte din tufişuri.

George fu de aceeaşi părere dar nu dori să renunţe imediat la căutare. Ei înaintau tot mai adânc în vreme ce căpitanul Farrow care rămăsese tot pe ţărm se uita la doctorul Bertram care îngrijea rana lui Marengo. El scosese cu grijă săgeata din rană, în aşa fel încât la scoaterea vârfului ei să înrăutăţească mai mult rana. Luă apoi din micuţa trusă de prim ajutor care o avea în permanenţă la el în timpul excursiilor, alcool pentru a dezinfecta rana şi apoi lipi un plasture deasupra.

— E numai o zgârietură, îi spuse el rănitului. Se va vindeca repede, îl linişti el pe boşimanul care-l privea cu ochi mari.

Între timp George şi Petre înaintau în continuare în tufişuri căutându-l pe acela care trăsese, dar nu se apropiaseră nici cu un pas de ţelul lor.

— Ar fi bine dacă ne-am întoarce, spuse Petre, care de altfel nu prea renunţa la ceea ce-şi punea în cap.

— Bine, să ne întoarcem la tovarăşii noştrii, spuse şi George.

Ajunseră din nou la mal. O împuşcătură răsună pe neaşteptate. Trăsese unul din matrozi. Căpitanul îi trimisese pe matrozi cu micuţa barcă puţin mai departe de mal, într-un loc cu iarba înaltă pentru a o ascunde. Atunci Lhose, unul din matrozi, dădu peste un negru care se ridică repede de pe jos şi acum se holba la omul alb. Lhose şi-a ridicat pistolul şi a tras fără însă să ţintească. Dar imediat după împuşcătură se auzi un ţipăt slab.

Din iarba înaltă sări clătinându-se puţin un negru care se îndreptă spre grupul marinarilor ce tocmai părăsiseră desişul.

Căpitanul Farrow, George, doctorul şi Petre se aplecă repede asupra lui şi constată că glonţul îi trecuse prin umărul stâng. Şi pentru că sângera puternic Bertram trebui din nou să-şi scoată trusa medicală şi să-l bandajeze.

George se uita între timp la săgeţile care se aflau într-un fel de pungă din piele legată în jurul coapselor negrului.

— Acesta cred că este bărbatul care l-a rănit pe Marengo, spuse el hotărât. Săgeţile lui sunt identice.

În timp ce doctorul îl îngrijea pe negru, acesta ţinuse tot timpul ochii închişi. Acum şi-i deschise. Atunci privirea îi căzu pe talismanul pe care George îl ţinea în mâna dreaptă. Ochii negrului deveniră ficşi şi nu-şi putea lua privirea de la el.

— Cunoşti acest Gri-Gri? îl întrebă George.

Negrul dădu din cap şi răspunse.

— Maharero o să vină şi pedepseşte pe domni pentru că îl au pe Gri-Gri.

— Chiar aşa nu se poate! râse George.

Însă negrul nu râse cu el ci continuă:

— Marengo rănit, avut el Gri-Gri şi eu rănit. Mbogo trebuie poate să moară.

— Dintr-o rană aşa de mică nu se moare, spuse doctorul Bertram, bine dispus.

— Domnii o să fie răniţi şi ei poate chiar moare, ei are Gri-Gri.

— Treaba aceasta începe încet, încet să mă amuze, zâmbii George în sinea lui, dar cu voce tare spuse: Mie nu mi-e frică Mbogo nu cred că piatra îmi va aduce ghinion.

— Domnul o să vadă, se încăpăţână negrul.

— Dacă trebuie să mor din cauza pietrei nu o să ajung să mai văd nimic, îi replică surâzând fiul căpitanului.

Doctorul Bertram trebui să se gândească la căpetenia Maharero, pe care îl pomenise Marengo şi-l întrebă pe Mbogo dacă el îl cunoaşte cumva. Când negrul auzi pronunţat acest nume tresări puternic.

— Maharero, mare căpetenie este, răspunse el repede. Este chiar în apropiere.

— Unul spune una, altul spune alta, comentă Petre.

— Maharero puternic tare, trimis Mbogo înaintea lui ca să-l prindă pe Marengo.

— Are asta ceva de-a face cu Gri-Gri? reluă doctorul Bertram.

— Gri-Gri este Tschu de la Maharero, confirmă negrul.

George vru să-l întrebe pe doctorul Bertram ce este aceea Tschu, dar căpitanul se săturase de toată această poveste care se soldase şi cu doi răniţi, aşa că ordonă:

— Toată lumea înapoi la submarin!

Nimeni nu se gândi să se împotrivească. Nici chiar George nu îndrăzni să comenteze. Chiar în acel moment se auzi un ţipăt prelung din pădure, ţipăt pe care numai o fată sau o femeie l-ar fi putut scoate. Fără să vrea toţi se opriră şi se uitară unul la altul.

Apoi toţi îşi îndreptară privirea spre tufişuri.

De acolo o tânără negresă ţâşni cu toată viteza şi se îndreptă acum spre sud. Un leopard uriaş o urmărea.

George fu atât de vrăjit de această scenă cumplită încât uită să-şi ia arma şi să tragă.

Leopardul se opri în moment, ceea ce-i permise negresei să se distanţeze mai mult dar, din nou, distanţa dintre ei se micşoră când leopardul făcu un salt uriaş şi graţios.

Acum George îşi scoase pistolul şi strigă:

— Trebuie să salvăm fata!

Negresa dispăru chiar în acest moment în tufişuri. Imediat leopardul fu după ea. Acum nu mai putea fi zărit de pe malul mării.

— Repede! strigă George încă o dată. Haideţi după ea!

Fără a mai aştepta răspunsul tatălui său, George se repezi spre tufişul unde dispăruse negresa. Tovarăşilor lui nu le mai rămânea

altceva de făcut decât să-l urmeze pentru a nu-l lăsa singur în faţa pericolului. Bineînţeles că Petre fu al doilea.

La marginea tufişului George îşi dădu seama imediat că negresa nu se adâncise în tufele de spini şi mărăcini ci o apucase pe cărarea bine făcută, pe care el o urmă, de asemenea. Începu să fugă acum, dar nici urmă de negresă şi nici de leopard. Însă putea să audă cum felina uriaşă scuipa din nou furioasă.

Lui George i se părea ca şi cum leopardul ar fi ajuns-o de mult pe negresă şi acum se juca cu ea aşa cum se joacă pisica cu şoarecele. Deodată, după ce luă o cotitură George se trezi cu leopardul în faţă şi rapid scoase pistolul. Dar animalul, ca şi cum i-ar fi bănuit intenţiile lui se înfundă îndemânatic în tufişurile dese.

II
CĂPETENIA MAHARERO

GEORGE SE GRABEA MAI DEPARTE. Spera că încă mai era posibil să salveze tânăra negresă. Fără să fie atent la drum fugea înainte. Atunci ceva fâşâi în stânga şi în dreapta tufişurilor. George nici nu-şi dădu seama când se întâmplă. Deodată fu înconjurat de o mulţime de negrii cere-l loviră puternic peste braţe.

În acest moment nu putea nici măcar să se apere deoarece ambele mâini îi erau ca paralizate.

Înainte ca să-şi revină se trezi cu ele ferecate la spate.

George îl strigă în ajutor pe Petre care nu-l putuse urma aşa de repede şi rămăsese o bucată de drum în spate. Nu primi nici un răspuns de la tovarăşul lui credincios. George auzi însă o înjurătură tare, marinărească. Deci negrii îl capturaseră şi pe el.

Deodată îl descoperi printre grupul de negri şi pe tovarăşii lui de pe submarine legaţi fedeleş ca şi el.

Un negru, ce părea a fi conducătorul, îl împinse în faţă şi îl sili să meargă în rând cu ceilalţi. George însă nu părea dispus să se mişte din loc. Atunci fu înşfăcat de două mâini puternice şi luat pe sus. Orice încercare de a se împotrivi pe care o făcu era în zadar. În cele din urmă cedă. Nu avea nici un rost să se împotrivească forţei negrului aici pe cărarea îngustă din junglă. Trebuia să fie răbdător şi să aştepte o ocazie potrivită.

Dar unde o fi rămas tânăra negresă urmărită de leopard? O sfâşiase deja uriaşa felină? Negrii ştiau cu siguranţă. Bineînţeles că-i veniseră în ajutor.

Treptat însă lui George îi căzu vălul de pe ochi. Negresa îi atrăsese în cursă. Bine jucat! Leopardul fusese un animal îmblânzit. De aceea nu o sfâşiase de la început şi de aceea i s-a părut lui că fiara se juca cu ea. Tânăra negresă era cu siguranţă stăpâna lui. Gândindu-se la situaţia lui George îşi aminti de Lhose. Matrozul nu putuse cu siguranţă să audă ce s-a întâmplat. Totul sa petrecut mult prea departe de el. Dar timpul trecea şi probabil atâta aşteptare îi va da de gândit. Poate îi va trece prin cap să ia legătura cu Rindow şi cu ceilalţi tovarăşi de pe submarin.

Pe Rindow se putea baza şi era sigur că acesta va trimite pe cărarea din pădure o echipă de salvare destoinică.

Marşul dură în jur de jumătate de oră, apoi încetul cu încetul începu să se lumineze şi ajunseră la marginea pădurii. În faţă se întindea pe vreo doi kilometri iarba bogată a unei stepe. În mijlocul stepei George o văzu pe negresă cu leopardul lângă ea. Deci avusese dreptate. Mânia îl cuprinse la vederea acestei subtile viclenii. Încercă să meargă spre ea căci picioarele nu îi fuseseră legate dar negrii îl ţineau într-o strânsoare de fier.

Încercarea ar fi fost zadarnică. Nu mai dură mult şi şirul indian al negrilor şi al prizonierilor lor trecu peste câmpie şi ajunseră într-un loc unde George putu vedea nişte colibe.

Deci un sat de negri! Nu se vedea însă nici un locuitor cu toate că şirul putuse fi văzut de mult.

Însemna că aveau un conducător foarte autoritar de vreme ce nu-şi făceau apariţia nici măcar femeile atât de curioase de felul lor şi nici copiii ca să vadă ce pradă aduseseră bărbaţii lor. Şirul se mişca acum între primele colibe şi un şir de arbori până ajunseră într-un fel de piaţă unde o mulţime de negrii formau un cerc. George estimă că ar fi fost cam două sute. Femei şi copii nu erau printre ei, deci toţi erau războinici. Aşadar era vorba de un trib războinic şi un conducător puternic. Acolo unde cercul negrilor nu se închidea se afla un jilţ frumos sculptat. Pe el se afla un negru mai bătrân a cărui privire era întunecată.

Prizonierii fuseseră aduşi în faţa înaltei căpetenii şi abia acum fură legaţi de picioare. Şi George fu legat ca şi ceilalţi dar îşi dădu seama clar că nu avea altă alternativă. După aceasta negrii se retraseră şi se aşezară jos ca şi ceilalţi.

Atunci răsună vocea întunecatului conducător:

— Iscoadele mele mi-au spus că tânărul domn are Gri-Gri-ul meu. De aceea trebuie să mori. Şi nu numai tu ci şi ceilalţi domni care l-au atins. Ceilalţi pot rămâne în viaţă însă trebuie să mă servească ca sclavi.

— Asta da judecată! Scurtă şi la obiect, râse George uitându-se spre stânga la doctorul Bertram. Apoi se întoarse spre căpetenie şi zise:

— Protestez şi încă cu supărare împotriva acestei judecăţi şi condamnări! Eu nu ţi-am luat şi nici nu ţi-am furat Gri-Gri! Un negru pe nume Marengo mi l-a oferit la mal. Am vrut să-i dau în schimb un pachet de tutun însă a refuzat şi n-a vrut să ia nimic. A spus că-mi v-aduce atât noroc cât şi ghinion. Se pare că mi-a adus numai ghinion.

— Vorbeşti prea îndrăzneţ, spuse Maharero când George termină ce avea de spus. Cred tot ce mi-ai spus dar cu toate acestea trebuie să mori. Gri-Gri-ul este Gri-Gri-ul meu. Nici un alt om nu are voie să-l atingă şi nici să-l posede.

— Te faci de râs căpetenie! îi strigă George. Eu nu dau doi bani pe talismanul tău. Uită-te, poţi să-l iei înapoi! Pentru mine nu este decât o piatră lipsită de importanţă.

— Gri-Gri-ul meu nu este fără valoare! Maharero însă nu poate să-l ia înapoi. A fost atins de alt om şi acuma nu mai are nici o putere.

— Şi mă rog de ce trebuie să moară domnul din stânga? întrebă George.

— Domnul cu cele două luni (căpetenia se referea la ochelarii strălucitori ai doctorului) a atins şi el piatra.

— Dar totul este o nebunie, spuse George, care-şi dădu seama că Maharero nu glumea deloc.

Căpetenia nu prea a înţeles la ce se referea cuvântul „nebunie” şi de aceea repetă:

— Totuşi tu trebuie să mori!

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva, se înfurie George. Mă simt complet nevinovat.

— Nevinovat? spuse Maharero întrebător. După o asemenea nelegiuire? Bine, eu am fost totdeauna drept în judecata mea. Pe domeniul meu nu poate muri nimeni dacă afirmă că este nevinovat. Îşi mai dau o şansă… Va trebui să lupţi pentru viaţa ta şi pentru viaţa domnului de acolo. Acum o să-ţi găsesc un partener.

Tovarăşii lui George fuseseră duşi într-o colibă şi legaţi de perete. Patru negri rămaseră de pază. La o scăpare sau chiar la încercarea de a se elibera nici nu se puteau gândi.

Petre îl consola acum pe George căruia îi cam scăzuse buna dispoziţie de la începutul convorbirii cu căpetenia negrilor. Uriaşul regreta amarnic că nu se poate el lupta cu cel pe care-l va alege căpetenia.

Marinarii de pe submarin aşteptară mult timp în colibă. Orice încercare de a vorbi cu negrii ce ne păzeau fu inutilă. Nu răspundeau la nimic.

Nici cei de pe submarin nu prea aveau chef de vorbă, vorbiră mai ales de lupta ce urma să aibă loc, dar nici nu ştiau ce să decidă devreme ce nu cunoşteau adversarul ales pentru a se bate cu George.

Aşteptarea deveni treptat un chin.

Căpitanul Farrow tot repeta. Încercarea de a le ridica moralul prin aceea că le repeta că sigur vor primi cât de curând ajutor de pe submarin.

George nu se temea de lupta ce îl aştepta, însă devenea tot mai nerăbdător pe măsură ce trecea vremea.

Deodată auziră cum cineva se apropia de colibă. George respiră uşurat. Acum se va sfârşi o dată această poveste, bine sau rău. Dar mare le fu dezamăgirea când în loc de solii pe care-i aşteptau negrii îl aduseră şi pe marinarul Lhose legat fedeleş.

El raportă imediat căpitanului cum îl atrăseseră şi pe el într-o cursă. Auzise deodată strigăte de ajutor într-un tufiş şi când ajunsese acolo se trezi înconjurat de mai mulţi negri care-l capturară cu uşurinţă.

— Deci s-a terminat cu speranţa noastră de a primi ajutor de pe submarin, îşi spuse căpitanul Farrow.

George încercă să-şi încurajeze tatăl.

— Cei de pe submarin îşi vor da seama în curând că ceva nu este în regulă; de îndată ce acest lucru îi va fi clar lui Rindow, acesta va trimite o echipă de pe submarin să vadă ce s-a întâmplat.

Lhose mai raportă că în sat se lucra cu hărnicie. Peste tot se întindeau plase de pescuit.

Toţi se mirară de aceasta. Oare ce putea să însemne?

— Probabil vor să camufleze locul în care va avea lupta, bănui George, care nu se afla prea departe de adevăr. De îndată ce fu rostit cuvântul luptă, dispoziţia lui George se îmbunătăţi vizibil. Deci afară nu se trândăvea. Timpul luptei se apropia, iar speranţa lui George era din ce în ce mai mare.

Prin capul lui se încrucişau idei, ba despre apropiata luptă, ba despre această ciudată amuletă. Apoi spuse:

— Mă miră că Maharero nu şi-a luat înapoi Gri-Gri-ul. Înainte ca doctorul Bertram să-i poată explica acest lucru, afară se auziră din nou paşi. Cei de pe submarin ascultară cu atenţie şi tăcură deodată.

Maharero însuşi îşi făcu apariţia, însoţit de sfătuitorii săi, care însă rămaseră la uşa colibei când acesta intră înăuntru.

— A sosit timpul! spuse el cu faţa întunecată şi le porunci păzitorilor să-l dezlege de la perete şi de asemenea să le elibereze picioarele din frânghiile cu care fuseseră legaţi.

Totul se petrecu foarte rapid. Înainte ca Maharero să se întoarcă şi să părăsească coliba le strigă păzitorilor:

— Înainte spre piaţă unde va avea loc lupta! Bătălia poate începe. Conduceţi bărbaţii acolo!

— Şi aduceţi cu cântece mireasa! îşi bătu joc George.

În faţa colibei se formă un rând. În faţa se afla Maharero şi bătrânii din consiliul, apoi urmară prizonierii supravegheaţi de paznici, pentru ca la urmă să fie războinici înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, care păreau a fi garda de corp a căpeteniei.

Doctorul Bertram era foarte serios. Şi lui George îi pieri zâmbetul când văzu locul unde va avea loc lupta. Puternice plase de pescuit foarte tari erau înălţate pe piloni de doi metri înălţime formând un intrând care era, bănuiau ei, locul de acces pe terenul unde avea să se desfăşoare competiţia.

George fu condus pe acolo. Cei care-l păzeau rămăseseră afară! Fiul căpitanului se tot întreba ce puteau oare însemna toate acestea? Cu ce adversar îl va pune oare căpetenia să lupte?

În jurul construcţiei stăteau negri în rânduri dese. Între ei şi plasele puse pe stâlpi erau câţiva metri buni. Trei părţi erau pline de bărbaţi. Pe partea a patra stăteau femeile şi copii mai mărişori.

Maharero păşi spre locul care-i era destinat şi se aşeză pe un fel de fotoliu sub formă de tron. După ce se aşeză se întoarse spre locul unde se afla George şi-i zise:

— Tinere domn, voi trimite acum la tine un băietan care să te dezlege atât la mâini cât şi la picioare şi care să-ţi ia centura şi pistolul. Cuţitul îl poţi păstra.

Din mulţime ieşi un puştan cam de zece ani care se îndreptă spre el. El ţinea în mână un cuţit. Înainte ca să-i scoată legăturile, băiatul, cu o repeziciune ce-l zăpăci pe George îi luă pistolul,

pentru a-l împiedeca să se folosească de el odată ce-i dezlega mâinile.

În timp ce George îşi freca de zor încheieturile care-i erau amorţite de legăturile strânse care-i intraseră în carne şi în timp ce-şi scotea cuţitul care-l servise de atâtea ori să-i salveze viaţa, Maharero strigă către spectatori:

— Tinere domn, ai vrut să-mi salvezi fiica pe care ai crezut că o urmărea un leopard. Asta a fost nobil din partea ta. Acum ţi se dă posibilitatea să te lupţi cu un leopard.

Doctorul Bertram se întoarse spre căpitan şi-i zise:

— Bănuiam deja că George va trebui să lupte cu un adversar mai neobişnuit.

Când George pricepu cuvintele ce i se adresase căpetenia, făcu un lucru care-i miră mult pe tovarăşii săi; îşi dădu jos puloverul subţire care-l purta totuşi în ciuda căldurii de afară şi făcu din el un bandaj pe braţul stâng. El citise undeva că un băştinaş sud-american procedase aşa când a fost atacat de un jaguar şi reuşise numai cu un cuţit să-l omoare. Pentru asta băştinaşul se retrăsese spre unul din pereţii peşterii unde se afla, iar când jaguarul îl atacă, îi aruncă acestuia nisip în ochi şi îi întinse braţul stâng acoperit cu o blană de oaie. Jaguarul muşcă braţul apărat de blana de oaie şi restul fusese o chestiune de îndemânare; rapid, cu mâna dreaptă îi dădu lovitura de graţie.

Puloverul îl apăra pe George, însă nu se putea compara cu o blană de oaie.

Căpitanul Farrow şi tovarăşii săi înţeleseră curând de ce făcea George aceste preparative, pe când negrii îl priveau în mod ciudat. Doctorul Bertram îi strigă lui George câteva cuvinte de încurajare. Acesta le zâmbi tovarăşilor şi tatălui său:

— Va fi sigur mult mai uşor decât pare!

Căpitanul Farrow era foarte mândru în sinea lui, de curajul dovedit de fiul său în această periculoasă situaţie.

În acel moment se deschise o cărare printre negrii care acum erau aşezaţi pe jos. Un fel de vehicul ciudat îşi făcu apariţia. El purta o cuşcă primitivă făcută din beţe de bambus. În aşa fel, încât un animal ţinut acolo să nu poată scăpa în nici un fel, nici dacă s-ar izbi cu toată forţa şi nici dacă ar fi muşcat.

Patru negri duseră cuşca în faţa intrării prin care fusese dus şi George. Atunci Maharero îi strigă încă o dată lui George:

— Tu ştii că leopardul fetei mele este îmblânzit. Nu aş vrea să-i pui viaţa în pericol mai ales că fiica mea îl iubeşte aşa de mult. Leopardul cu care va trebui să lupţi a fost capturat abia de două zile şi pentru a-i mări sălbăticia de atunci nu a fost hrănit deloc!

George remarcă imediat că fiara era mult mai puternică decât leopardul îmblânzit. Când cuşca fu deschisă George crezu că leopardul va ţâşni şi va ataca direct pe el să-l sfâşie. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplă. Animalul rămase pe loc în cuşcă

şi acum îşi mişca capul de la stânga la dreapta ca şi cum ar fi vrut să se obişnuiască cu noua situaţie.

După câteva minute bune, doi negri luară nişte beţe lungi şi încercară să-l facă să iasă din cuşcă. Şi, cum acesta nu reacţiona, începură să-l împungă cu vârfurile beţelor aşa încât să-l determine să intre în arenă. Imediat ce leopardul ieşi, negrii închiseră cu grijă intrarea cu altă plasă făcută special în acest scop.

Acum George era singur cu adversarul lui într-un spaţiu aşa de mic. Îl cântărea cu sânge rece, iar acesta părea că nu-şi dă seama de libertatea lui, libertate totuşi limitată.

Leopardul privi mai întâi oarecum mirat mulţimea de oameni din spatele plaselor, ca apoi să-şi îndrepte atenţia spre George. Acesta stătea cu braţul stâng înfăşurat în pulover puţin depărtat de corp şi aştepta să vadă ce are de gând animalul să facă.

Deodată corpul fiarei parcă fu străbătut de un curent electric; ochii îi străluciră viu şi-şi ciuli urechile, apoi se ghemui şi făcu câţiva paşi spre George care însă nu dădu înapoi.

Leopardul era gata să sară.

Mârâind sălbatic acesta făcu un salt în aer. George însă era pregătit. El frână cu braţul stâng saltul animalului şi cu toate că impactul fu puternic, George rămase drept pe picioarele pe care le ţinea puţin depărtate. Leopardul căzu iar George se aruncă cu toată forţa pe el şi-l ţintui la pământ.

Leopardul mârâia şi scuipa, încerca să iasă din strânsoare însă nu putu, căci George se urcă rapid pe el şi-i ţinea ceafa între genunchi ca într-o menghină. Acum ar fi fost foarte uşor pentru el să-i înfigă cuţitul între coaste. Dar lui George îi fu milă de acest animal nevinovat şi pe de altă parte dorea să-i arate căpeteniei că putuse să câştige lupta şi fără vărsare de sânge. El îşi întoarse capul spre căpetenie care stătea încurcat pe jilţul său şi strigă:

— Leopardul este învins. Aş putea să-l omor. Dar ar fi o laşitate din partea mea. El îmi aparţine pentru că l-am învins. Dacă tu eşti de acord mare căpetenie, eu îi voi dărui viaţa. Şi tu, trebuie să-i redai libertatea.

Pentru căpetenie oferta tânărului alb veni atât de neaşteptat încât pentru un moment nu ştiuse ce să spună. Abia peste câteva secunde se întoarse spre sfătuitorii săi şi începu să vorbească în şoaptă cu ei.

În sfârşit Maharero îi strigă lui George:

— Noi recunoaştem că tu ai învins leopardul. El îţi aparţine. Fă ce vrei cu el.

— Atunci îl voi băga din nou în cuşcă, îi răspunse George. Îşi mulţumesc mare căpetenie!

Maharero dădu din cap că este de acord, mai ales că cel care reuşise să învingă cu mâinile goale leopardul era un tânăr alb şi că acesta îi ceruse permisiunea de a face cu el ce dorea.

George dădu drumul din strânsoare dar leopardul era periculos şi fu nevoit din nou să-l ţină strâns lipit de pământ.

Greutatea consta acum în modul care trebuia ales pentru a-l băga din nou în cuşcă şi nu era o treabă prea uşoară. El o rugă pe căpetenie să aducă vehicolul cu cuşca în arenă. Din nou acesta se sfătui cu „consiliul de miniştri" şi spuse că dorinţa lui George va fi îndeplinită. Printre negrii care trebuiau să aducă cuşca începură discuţii. Nici unul nu îndrăznea să intre cu ea în arenă, aşa de aproape de leopard. George deveni nerăbdător şi strigă:

— N-are nici unul dintre voi curajul să vină cu căruţa aici? Vedeţi doar că acum leopardul este blând ca un căţel şi apoi eu nu-l las să scape din strânsoare!

În acel moment băiatul de zece ani, care înainte de începerea luptei îi tăiase lui George legăturile şi-l dezarmase, trecu pe lângă negrii mai în vârstă spre locul ce duce la intrarea în arenă. El dădu la o parte o bucată de plasă şi intră cu căruţa pe care era instalată cuşca leopardului.

George se bucură de curajul tânărului şi-i strigă:

— Bravo! Vei deveni un războinic curajos! I-ai făcut de ruşine pe fraţii tăi mai mari.

Negrii şi în special femeile bătură din palme şi-l aplaudară.

George se gândi între timp la o tactică prin care să bage din nou leopardul în cuşcă. Se agăţă mai puternic de partea din spate a animalului şi reuşi să-şi treacă braţele pe sub labele din faţă a acestuia, apoi îl trase încetişor spre cuşcă.

Animalul înţelept nu se simţea prea bine în această încleştate şi încercă să se elibereze. Cuşca îi păru drumul cel mai apropiat spre libertate. Când fiul căpitanului îşi ridică încet genunchii leopardul ţâşni şi, dintr-o săritură ajunse în cuşcă.

George nu pricepu în primul moment ce se întâmplase şi crezu că animalul îi scăpase. Dar cum nu văzu nici o agitaţie în jurul îngrăditurii din plase de pescuit, îşi dădu seama că avusese noroc.

Dacă leopardul ar fi rămas în arenă, ar fi trebuit să reia lupta de la capăt.

Totuşi un pic de noroc trebuie să aibă şi omul!

Tânărul negru închise cu îndemânare uşa cuştii şi o legă bine de carul cu care fusese adusă.

Mai târziu, George însuşi se va îngriji ca să fie dusă adânc în pădure cuşca cu leopardul, căruia îi dăruise libertatea.

Între rândurile negrilor în ultimele secunde se aşternuse o tăcere totală.

Acum începură să-l aplaude pe George şi pe băiatul negru.

Chiar Maharero se ridică din jilţul său şi le făcu cu mâna celor doi tineri. Expresia chipului său nu mai era aşa de întunecată cum era cu puţin timp în urmă.

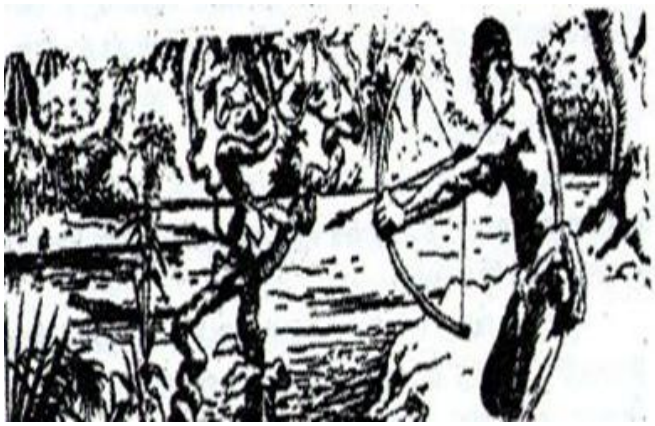

III
MAHARERO, CA PRIETEN

TOVARĂŞII DE PE SUBMARINE, când George se apropie de ei, I-ar fi strâns mâna pentru a-şi exprima admiraţia faţă de el însă nu puteau fiindcă erau legaţi în continuare.

Şi pentru că George sângera puţin, doctoral Bertram se adresă căpeteniei rugând-o să-l taie legăturile pentru a-l putea pansa. El îşi dădu cuvântul de onoare că nu va mai folosi armele. Cu această ocazie pomeni şi de faptul că erau germani.

Imediat Maharero veni la grupul celor de pe submarine şi strigă:

— Oh, domnii mei este germani? De ce nu aţi spus mai devreme?

— Albilor le fură tăiate imediat legăturile şi acum îşi mişcau mâinile şi picioarele pentru a-şi dezmorţi muşchii şi a pune sângele în mişcare.

George se alesese cu două răni la braţul stâng. Ele sângerau puternic; când însă doctorul le examină îi spuse, în timp ce-l pansa, că nu erau decât două mici zgârieturi care se vor vindeca în curând. Totuşi trebuia să fie foarte atent pentru că la Tropice rănile se puteau infecta mai repede decât în zona temperată. Doctorul rupse câteva fâşii din mâneca cămăşii şi pansă rana. La întoarcerea pe submarin le va pansa cu pansament steril din care acum nu mai avea fiindcă îl folosise la pansarea negrului de pe plajă.

Căpitanul asista în tăcere la toate acestea şi când doctorul termină şi-i dădu drumul lui George, îi spuse acestuia:

— Dă-i înapoi căpeteniei Gri-Gri-ul, George şi hai să ne întoarcem la submarin.

— Chiar aşa uşor n-o să fie, îi răspunse fiul său. Eu am luptat numai pentru a-mi salva viaţa mie şi a doctorului Bertram, voi trebuie să fiţi sclavi.

George nu putu să nu zâmbească când rosti ultima propoziţie. În timp ce negrii îl admirau ca pe un tânăr zeu, George se îndreptă printre ei spre Maharero care se retrăsese din nou mai departe de grupul albilor de pe submarin. În timp ce George înainta, câteva femei îndrăzniră să-l atingă ca să se convingă că într-adevăr era făcut din carne şi oase ca ceilalţi oameni. Chiar dacă negrii erau vestiţi ca fiind curajoşi în lupta cu cuţitul încă nimeni nu încercase să se lupte cu o felină sălbatică şi s-o învingă numai prin îndemânare şi puterea propriului corp şi mai ales să-i redea la sfârşit libertatea. George ajunse în sfârşit la căpetenie, se înclină în faţa ei şi-i ceru să le redea libertatea tovarăşilor săi. Maharero care le tăiase el însuşi legăturile, acum adăugă mărinimos:

— Tovarăşii tăi sunt liberi şi pot merge unde vor de-acum înainte. Însă eu m-aş bucura mult dacă aţi participa cu toţii la

serbarea pe care o dau în cinstea înfrângerii leopardului, serbare care deja a şi început. Tânărul domn este eroul zilei şi nu poate în nici un caz să lipsească. George îi mulţumi în numele colegilor săi, acceptă petrecerea şi dori să-i dea înapoi Gri-Gri-ul.

Însă căpetenie refuză:

— Gri-Gri-ul poate să-l păstreze tânărul domn. Gri-Gri-ul furat de la mine de două ori şi întotdeauna s-a întors la mine chiar dacă acum îl are tânărul domn. Poţi să-l iei şi să-l duci chiar şi peste mări.

George a luat piatra lustruită care avea o ciudată formă de peşte şi a privit-o gânditor. El îi mai puse câteva întrebări lui Maharero căci dorea să afle mai multe despre piatră. Căpetenia spuse că îi pare rău, dar dacă i-ar spune mai multe piatra şi-ar pierde puterile ei. Numai el îi cunoştea secretele şi atunci când îşi va simţi sfârşitul aproape o v-a da împreună cu secretele ei fiului său care îi va urma la conducere.

Deodată ramurile boscheţilor trosniră şi se auzi o voce pe care cei de pe submarin o recunoscură imediat ca fiind a lui Rindow:

— Mâinile sus!

George şi tatăl său le făcură semn cu mâna tovarăşilor de pe submarin care veniseră să-i salveze:

— Totul este în cea mai perfectă ordine!

Doctorul le explică în câteva cuvinte celor veniţi acum ce se întâmplase aici.

Interesul lui Rindow se opri în special asupra talismanului.

El îl întrebă pe doctorul Bertram dacă ştia că Maharero transmisese prin sunetul tobelor pe distanţe întinse că acum talismanul este în posesia lui George. Doctorul dădu din umeri.

— Trebuie să aşteptăm, spuse Farrow care în asemenea situaţii era liniştea însăşi.

Nu era superficial, dar era de părere că nu trebuia să-şi bată capul înainte ca lucrurile să se fi petrecut. Poate nu se petrece nimic şi astfel evita atâta pierdere de energie şi putere. Aşa proceda şi pe submarin, când arunca tot „balastul” inutil. În sat apărură acum negresele care, în comparaţie cu bărbaţii erau departe de a fi urâte. Ele împărţeau celor din trib cât şi oaspeţilor vin de palmier.

Apărură şi turtele de mălai copt alături de bucăţi grase din carne de antilopă şi părţi mai slabe din pulpe.

Toţi mâncară şi apreciară mult friptura, pâine aşi vinul. În curând se instală o atmosferă veselă, dar nici un negru nu exagera cu băutura pe care o beau cu măsură, urmând exemplul căpeteniei lor.

Maharero stătea acum jos lângă căpitan şi fiul acestuia pe care nu mai contenea să-l laude. Deodată spuse:

— Voi însoţi pe oaspeţii mei până la mal, atunci când leopardul va fi pus în libertate, pentru că vreau să vă cer să văd submarinul.

Farrow nu putu să-i refuze rugămintea şi-i spuse că el este de acord. Dar când căpetenia dori să-şi ia cu el toţi războinicii căpitanul trebui să se opună.

Maharero văzu că nu-i putea lua pe toţi şi se hotărî, cu acceptul lui Farrow, numai la treizeci.

Petrecerea luă sfârşit în momentul în care un tânăr din trib anunţă că leopardul fusese pus în libertate şi toţi se îndreptară spre mal. Maharero era însoţit de treizeci de războinici printre care se aflau şi tineri şi bătrâni. Când ajunseră la mal negrii scoaseră din tufişurile de acolo nişte bărci care fuseseră bine ascunse şi cu care intenţionau să ajungă la submarin. Totuşi, Maharero lăsă să meargă mai întâi cei de pe submarin în bărcile lor uşoare de aluminiu.

— Să sperăm că nu ne vor ataca submarinul! spuse Rindow.

— După băutura de bun venit care ne-au oferit-o. Aşa ceva nu este posibil, le explică doctorul Bertram care se pricepea la mentalitatea şi obiceiurile negrilor.

Când negrii ajunseră pe submarin Farrow îi împărţi în şase grupe conduse de von Braun, ofiţerul său doi, de Plundow, Petre, Kern şi Lhose. Lui Maharero se hotărî el însuşi să-i arate submarinul. George doctorul şi inginerul Hagen îi însoţeau în timp ce Rindow rămăsese în turn unde preluă comanda.

Între timp se urcase pe submarin toţi cei care-l însoţiseră pe Rindow în acţiunea de salvare şi care trăseseră şi bărcile odată cu ei.

Maharero se dovedi instruit şi priceput în cea mai modernă tehnică mai mult decât s-ar fi bănuit.

El îl asculta pe Hagen care îi dădea explicaţii despre toate instrumentele suflate acolo şi în mare păru că înţelege totul. Din când în când punea întrebări inteligente care demonstrau puterea lui de înţelegere în domeniul tehnicii.

După ce negrii vizitară totul, se urcară din nou pe punte. Farrow le împărţi ţigări şi perle de sticlă. Pentru căpetenie pregăti ceva mai deosebit: o fotografie a lui împreună cu fiul său.

Apoi negrii se urcară în bărcile lor înguste şi vâsliră veseli către ţărm făcându-le cu mâna celor rămaşi pe submarin. Curând Farrow dădu ordinul de plecare mai departe şi încet submarinul se depărtă de mal.

Între doctorul Bertram, Rindow şi George se iscă o discuţie aprinsă despre fetişuri şi talismane, despre puterile pe care puteau să le deţină aceste obiecte fără viaţă şi despre cum ar fi posibil ca Gri-Gri-ul să se întoarcă din nou unde ar fi „ţinutul său natal” la stăpânul său.

Deodată doctorul Bertram schimbă subiectul şi, după ce urmări prin binoclu ţărmul spuse:

— Într-o jumătate de oră ajungem la vărsarea Marelui Fluviu al peştilor.

Farrow dori ca până atunci să se odihnească puţin aşa că se retrase în cabina lui. El îi predă comanda submarinului lui von Braun pentru că Rindow avea acum zi liberă şi-l lăsă pe Plundow la cârma submarinului.

Discuţia despre talismane şi Gri-Gri-uri se terminase de pu-ţin timp când Petre care se fala şi el pe punte, îl făcu atent pe George asupra unui rechin care înota încolo şi încoace la cârma submarinului.

Lui George nu-i trebui binoclu pentru a remarca acest răpitor al mărilor care se afla atât de aproape. Îl observa acum din obişnuinţă şi mai ales pentru că acestui feroce peşte îi jurase pieirea făcându-l răspunzător de cruzimea lui şi de faptul că nu se dădea înapoi nici măcar în faţa oamenilor pe care-i ataca şi-i omora cu plăcere.

Atunci George simţi o lovitură neaşteptată în spate, tocmai acolo unde îşi ţinea cureaua cu armele.

Fugi repede spre balustrada turnului. Când se dezmetici abia văzu cum un negru, care până atunci stătuse ascuns undeva în interiorul submarinului, sări peste bord. Imediat, George se uită după armele sale, care din fericire erau la locul lor, atât pistoalele cât şi cuţitul de la Sanja.

— Piatra a dispărut! îi strigă George tatălui său care se întorsese în turn cu Petre.

— Un negru a sărit peste bord! strigă aproape în acelaşi timp Petre.

— Înoată formidabil! spuse George încântat.

— Dar rechinul! spuse Petre între timp. O să-l ajungă în curând.

Farrow şi fiul său rămaseră muţi. Încordaţi priveau acum în apă la spectacolul ce urma să aibă loc. George nu îndrăzni să tragă pentru că rechinul şi negrul se mişcau atât de repede încât nu putea garanta că dacă trăgea, viaţa negrului n-ar fi fost pusă în primejdie.

— Acolo! strigă George înspăimântat. Rechinul l-a prins!

— Rechinul nu l-a prins! urlă Petre care de pe punte îl putea urmări mai bine decât George din turn.

Într-adevăr negrul apăru după puţin timp şi, în mod curios, dorind să se apropie din nou de submarin.

— Negrul i-a vârât rechinului în gură un obiect întunecat! spuse Petre emoţionat.

— Asta nu putea fi decât Gri-Gri-ul! afirmă cu certitudine George.

— Trebuie să omorâm rechinul! spuse Petre convingător. Atunci vom afla dacă are sau nu piatra în stomac.

Dintr-o săritură Petre se căţără în turn şi-şi dădu drumul pe scăriţa de metal în sala de comandă.

— El va aduce cu siguranţă un harpon, îi spuse George tatălui său.

Aşa se şi întâmplă. Rechinul încă mai înota foarte aproape de cârma submarinului când Petre apăru cu un harpon foarte mare. Totodată adusese şi puşca lui George.

— Când va fi prins în harpon vă rog să-l împuşcaţi domnule George! strigă Petre tânărului său prieten.

Farrow se gândea mai mult la această apariţie neaşteptată a negrului. El îi ordonă lui Rindow să ia cu el doi matrozi şi să scotocească bine submarinul în cazul că s-ar mai afla un negru pe el de care ei să nu aibă cunoştinţă.

Petre îşi termină pregătirile în privinţa aruncării harponului şi acum aştepta un moment prielnic. Acesta se oferi îndată şi harponul pătrunse adânc în spatele acestui răpitor feroce al mărilor. Imediat cel de la cârmă îl făcu semn lui George că putea să tragă.

El trase rapid trei gloanţe. Rechinul se mai roti încoace şi încolo, bătu apa puternic cu coada. Apoi deveni liniştit, tot mai liniştit şi peste câteva minute plutea mort pe linia harponului fiind tras încet după submarin.

— Trebuie să spintec rechinul! strigă Petre.

— Dar asta n-o putem face pe punte, remarcă căpitanul.

— Voi trage puţin rechinul afară din apă, atât cât să-l spintec şi să văd dacă într-adevăr Gri-Gri-ul se află acolo după cum am bănuit.

George nu dori să fie martor la despicarea rechinului poate dintr-o anumită timiditate faţă de totetismul negrului aşa că preferă să se retragă în interiorul submarinului. El merse la doctorul Bertram care stătea aplecat asupra cărţilor sale şi îi povesti întâmplarea cu negrul care sărise în mare şi care luase cu el piatra şi pe care-l bănuia deja de mult ajuns la ţărm. Cam peste o oră se auziră ciocănituri la uşa cabinetului. La răspunsul doctorului uşa se deschise şi în ea apăru Petre ţinând în mână talismanul găsit în burta rechinului.

— Piatra nu mai trebuie să se piardă, spuse el. Acum o s-o duc în siguranţă şi o s-o închid în cabina mea.

— Vreţi să vedeţi dacă profeţia lui Maharero se va adeveri? întrebă doctorul.

George îi răspunse afirmativ.

— Eu aş fi fericit dacă piatra ar dispărea de pe aici! spuse Petre amărât. Am neplăcutul sentiment că ne va aduce multe nenorociri.

— Vreau numai să verific dacă profeţiile lui Maharero se îndeplinesc cu adevărat, remarcă George şi astfel discuţia se încheie.

IV
LA MARELE FLUVIU AL PEŞTILOR

GEORGE NU SE SIMŢI UŞURAT de-abia după ce depuse piatra în seiful secret al cabinei sale şi-şi vârî cheia în buzunar.

Cabina lui nu era atât de mare încât să nu-şi dea seama imediat, dacă l-ar fi pândit cu adevărat vreun om acolo.

Pe coridor îl întâlni pe tatăl său care-l întrebă imediat dacă a încuiat piatra preţioasă. Chiar Farrow însuşi era de părere că prezenţa unei pietre preţioase la bordul vasului său va fi sursa unor necazuri ce s-ar putea abate asupra-i.

George îl întrebă la rându-i cum a decurs percheziţia vasului.

— N-am găsit nici un negru la bord, deşi Kern a fost de părere că a văzut o umbră lunecând pe lângă el.

— Dacă Kern spune aşa, atunci e foarte posibil să avem un pasager clandestin la bord. Vasul nostru nu-i aşa de mare, încât să nu ne permită să-l descoperim în cele din urmă.

— O să-l căutăm mai târziu, George, mai întâi chiar în sala maşinilor. Acolo mi se pare locul cel mai nimerit unde s-ar putea ascunde un intrus. Dar hai acum să mâncăm!

Pe când spunea ultimele cuvinte şovăi o clipă. Îi era atât de familiar duduitul regulat al motorului încât orice disonanţă o sesiza imediat ce s-ar fi produs. Şi o iregularitate în bâzâitul motorului o înregistrase cu siguranţă. Da, se petrecea ceva în sala motoarelor Diesel, ce aducea cu zgomotele caracteristice rateurilor.

Apoi orice zgomot încetă şi motoarele se opriră cu totul din mersul lor.

O luară repede la pas, tatăl şi fiul înspre sala maşinilor. Înaintea uşii se ciocniră chiar de inginerul Hagen care le strigă:

— Trebuie să fie ceva cu „aprinderea”. O să stabilesc imediat.

Marinarii care făceau de serviciu în sala maşinilor se precipitară şi ei; unul din ei strigă de-ndată ce-l văzu pe căpitan:

— Curele de transmisie sunt tăiate în mai multe locuri. Aici cu siguranţă că e mâna unui străin. Inginerului Hagen nu-i mai rămase nimic altceva de făcut decât să ateste ceea ce descoperise marinarul.

Arăta de parcă cineva ar fi făcut-o cu tot dinadinsul.

— O vreme ne putem folosi de electromotoare şi apoi sper că într-un sfert de oră, maximum douăzeci de minute să putem rezolva totul.

Submarinul se clătina acum ceva mai mult decât obişnuia în largul mării, ceea ce era un semn că se apropia de izvorul unui curent foarte puternic.

— O să navigăm o vreme ceva mai aproape de coastă, fu de părere Farrow. Dacă s-o fi strecurat cu adevărat vreun negru pe bord, nu va fi greu să-l debarcăm undeva neobservaţi pe rută.

Grăbeşte lucrul cu oamenii, dragă Hagen ca să nu consumăm prea mult curent şi să nu obosim electromotoarele.

Căpitanul părăsi acum sala maşinilor. În timp ce Farrow o luă de-a dreptul înspre turn, George zăbovi puţin în pragul uşii şi-l rugă pe un marinar care-i era la îndemână să-i dea de ştire lui Petre ca să-şi ia doi oameni şi să coboare în sala maşinilor pentru a percheziţiona mai temeinic acest spaţiu.

Unul din maşinişti, care părăsi pentru puţină vreme sala pentru a aduce un cablu nou, auzi cuvintele lui George şi nu-i scapă, firește, motivul pentru care acesta voia ca Petre să mai cerceteze încă o dată locul. El i se adresă direct lui George:

— Dacă a fost cu adevărat cineva aici, atunci cu siguranţă şi-a luat demult tălpăşiţa. De-ndată ce am descoperit cauza ce a provocat oprirea motoarelor n-am avut ochi decât pentru asta. Se prea poate ca omul nostru să se fi strecurat de mult pe uşă, fără să prindem noi de veste.

— Păi şi noi am luat-o de-a dreptul aici, de îndată ce am sesizat iregularităţi în mersul motoarelor. Aşa că prin partea noastră n-ar fi putut scăpa, altfel l-am fi văzut cu siguranţă. Trebuie să se aţină deci pe undeva în direcţia magaziilor.

Mecanicul dispăru, repede cu cablul său, dar George se opri mai privind o dată, din pragul uşii, de-a lungul coridorului lung, apoi din nou în sala maşinilor.

Dacă un răufăcător se ascundea cu adevărat printre ţevi şi cabluri care mascau roţi şi elice, atunci acesta putea din nebăgare de seamă să producă nu numai mari stricăciuni, dar şi să se accidenteze el însuşi. Da îndată ce va sosi Petre cu un alt camarad, George voia să-şi exprime dorinţa ca aceştia să caute cât mai amănunţit, atât în sala maşinilor cât şi în magazia unde e păstrează alimentele, conservele şi băuturile aşezate ordonat în diferite boxe. Petre aduse însă cinci oameni cu care intenţiona să cerceteze toate încăperile cât mai amănunţit.

Căpitanul Farrow cârmi vasul între timp cât mai aproape de coastă, oprind totodată şi electromotoarele.

Dox-ul se opri în cele din urmă.

Aproape o oră întreagă cercetară ei, împreună cu George şi Petre, sala maşinilor, târându-se peste tot, magazia de alimente, mutând sacii cu provizii de colo-colo şi-n cele din urmă şi alte încăperi ale submarinului unde s-ar fi putut piti un călător clandestin. Dar nimic! George renunţă în cele din urmă, după ce mulţumi pentru ajutor camarazilor. După atâta oboseală, simţea o formă grozavă, de aceea merse în sala de mese unde tatăl său tocmai se aşezase jos. George îi mărturisi tatălui său, că el şi camarazii nu găsiseră nimic de şi întorseseră cu fundul în sus tot submarinul.

— Nu-mi miroase bine deloc chestia asta. Un străin trebuie să se găsească neapărat la bord, pentru că nu-mi închipui cine ar fi putut tăia astfel cablurile. Un om de-ai noştri în nici un caz. În

turnul nostru probabil c-a găsit o ascunzătoare minunată dacă a scăpat negăsit de la o căutare atât de minuţioasă. Trebuie să fim foarte vigilenţi. Probabil că s-a ascuns aici pentru a pune mâna pe piatră şi asta numai în toiul nopţii. Închide-ţi în noaptea asta, neapărat cabina pe dinăuntru George! Unui străin i-ar veni greu din punct de vedere tehnic să deschidă o uşă bine zăvorâtă fără a face zgomot, care i-ar fi fatal.

După masă tatăl şi fiul urcară în turn. Hagen, pe care îl întâlniră în drum, le raportă că musafirul nepoftit le pricinuise pagube mai mari decât se aştepta la prima vedere. Defectase efectiv chiar distribuitorul de energie. Prin urmare repararea daunelor va mai dura ceva.

Farrow hotărî de aceea să se mai ţină o vreme la gura „Fluviul peştelui" cu vasul său. Acei dintre camarazi care nu erau de serviciu se duseseră cu toţii la pescuit şi trebuie s-o spunem că râul „Fluviul peştelui" îşi merita cu prisosinţă renumele, pentru că într-un timp foarte scurt prinseră o mare cantitate de peşte încât să le ajungă pentru mai multe mese îmbelşugate.

Felurile de mâncare care se bazau în primul rând pe peşte erau pe placul tuturor la bord. George se uită o vreme la camarazii care pescuiau, apoi îi veni şi lui deodată cheful de pescuit şi se adresă tatălui său:

— Mă duc să-mi iau şi eu undiţa. Vreau să văd dacă am şi eu tot atât noroc azi ca şi camarazii.

George coborî, ajunse la cabina sa şi se îndreptă fără să bănuiască nimic înspre dulăpiorul lui blindat în care pe lângă alte unelte îşi ţinea şi ustensilele de pescuit. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte lui George că în spaţiul acestui dulăpior, de altfel înţesat cu tot felul de lucruri s-ar fi putut ascunde şi un om. Dar de îndată ce deschise uşa dulăpiorului, o mogâldeaţă neagră sări cu îndemânarea unei feline de acolo.

Tânărul fu atât de surprins încât nu putu schiţa nici o mişcare. Într-o clipă negrul îl lovi si-l doborî la pământ.

Dar George nu-şi pierdu cunoştinţa. Căzuse numai în genunchi; se ridică în picioare şi-l atacă la rândul său pe agresor.

Acesta din urmă mai reuşi o lovitură pe care George o simţi dureros în regiunea rinichilor săi, apoi expedie el însuşi o directă de dreaptă în bărbia adversarului pe care-l scoase astfel pentru moment din luptă. Negrul se prăbuşi ameţit.

George se grăbi spre uşă pentru a-l striga pe Petre, întrucât în urma încăierării pe care o avusese se resimţea încă şi n-ar mai fi vrut să aibă nimic de-a face cu negrul în cazul că acesta şi-ar reveni în fire.. Nu dură decât puţin şi Petre şi fu în cadrul uşii. Fără o vorbă îi arătă lui Petre pe cel prăbuşit la pământ, pe care acesta îl legă fedeleş încă pe când negrul era fără cunoştinţă. Prima întrebare pe care i-o puse Petre prietenului său a fost:

— Te-a rănit serios, domnule George?

George negă dând din cap.

— Nu e grav Petre. Sunt puţin ameţit, întrucât am încasat şi eu câteva. Tipul e foarte îndemânatic. Hai să-l scoatem afară. Tata va hotărî el însuşi ce să facă cu el. Cel mai bine ar fi să-l lăsăm să plece în plata Domnului. Prea multe stricăciuni n-a făcut nici aşa. Ce să facem cu el aici? Haide! Să te ajut să-l cari!

Dar Petre nu avea nevoie de ajutor. Îşi aruncă pe umărul stâng trupul zvelt dar vânjos al tânărului negru şi păşi afară din cabină. Greutatea trupului pe care-l căra nu părea să fie resimţită de Petre aproape de loc.

Stârni oarecare rumoare apariţia celor doi cu încărcătura lor pe punte. George îi raportă în amănunţime tatălui său, tot ce se petrecuse, propunând în cele din urmă:

— Cel mai bine ar fi să-i dăm drumul. Ce spui tată? Mai întâi însă aş vrea să-i pun câteva întrebări în legătură cu tainele şi cu vraja aceea Gri-Gri.

— Nu poţi să-ţi iei gândul deloc de la vechiul talisman al căpeteniei negrilor, râse căpitanul. Aruncă talismanul! Cu asta îndepărtezi şi vraja. Chiar dacă-l arunci în mare va ajunge în posesia vechiului proprietar, cu condiţia ca prezicerea lui Maharero să se îndeplinească şi cum o credea el însuşi. Bine înţeles că-i vom da drumul pasagerului nostru clandestin. Interoghează-l mai întâi, dacă asta vrei! Încearcă, deşi mă îndoiesc că vei afla ceva în legătură cu Gri-Gri.

Negrul îşi deschise ochii în cele din urmă, dar făcu o mutră foarte plouată de îndată ce-şi dădu seama că a fost legat fedeleş. Imediat ce observă că ochii oamenilor albi erau îndreptaţi spre el, plini de nerăbdare, parcă întrebători, trăsăturile sale se destinseră. Acum individul părea chiar calm şi dezinteresat.

George se adresă în engleză dar primi numai o ridicare din umeri din partea interlocutorului său, drept răspuns.

De asemenea doctorul Bertram căută să se înţeleagă cu el în mai multe dialecte pe care le cunoştea. Din nou, singurul răspuns pe care-l primi fu ridicările din umăr, deşi era sigur că cunoştea cel puţin unul din dialectele folosite de doctor. În cele din urmă acesta renunţă să mai încerce.

— Duceţi-l pe uscat, ordonă căpitanul, pe care începuse să-l plictisească povestea asta. Puneţi-l într-o barcă de aluminiu şi la mal cu el!

— Păi distanţa până la ţărm nu-i mare deloc. Ar putea s-o străbată şi înot. Nu văd prin preajmă rechini sau crocodili. Petre, taie-i legăturile şi zvârle-l peste bord!

Negrul deschise ochii cât cepele, de îndată ce Petre se aplecă cu cuţitul înspre el. Dar după ce Petre îi tăie legăturile, o expresie de uimire se zugrăvi pe chipul său. Petre îl conduse până la balustrada punţii şi-i făcu semn să sară în apă. Atunci negrul se întoarse înspre George şi îi zise într-o engleză stricată:

— Tânărul Masser mai bine aruncă talisman Gri-Gri, decât păstrează. Aduce numai nenoroc.

Apoi sări de îndată peste bord cu o săritură sprintenă care ar fi făcut cinste şi unei ştiuci.

Era un înotător deosebit şi-n mai puţin timp decât se crezuse ajunse la ţărm. Acolo după ce se scutură ca un căţel muiat de apă, se mai îndreptă odată spre submarin strigând:

— Masser aruncă Gri-Gri. Eu bine sfătuieşte! Apoi se îndreptă înspre primele tufişuri în dosul cărora dispăru apoi cu totul.

George deveni foarte serios. Se întoarse spre tatăl său spunându-i:

— Poate că-i voi urma sfatul. Sau să n-o fac? Piatra asta preţioasă este foarte valoroasă în primul rând prin vechimea ei. Dac-aş şti pe cineva care i-ar înapoia-o regelui Maharero, poate i-aş încredinţa-o.

În cele din urmă se primi raportul din sala maşinilor că totul era în regulă, reparaţiile fuseseră făcute şi că submarinul îşi putea continua drumul.

Căpitanul îşi exprimă mulţumirile sale şi se adresă „pescarilor”:

— Împachetarea camarazi. Luaţi-vă instrumentele şi să ne vedem de drum!

În curând puntea se goli de oameni. În turn, mai rămăseseră alături de căpitan George şi Petre.

Căpitanul însuşi manevră din turn cârma şi dădu jos în sala maşinilor ordinul ca submarinul să pornească la început cu viteză scăzută.

Elicea se învârti propulsând valuri mici până la suprafaţa apei Dox-ul se puse în mişcare. Dar nu făcu câţiva metri că motoarele se opriră din nou. Pe jumătate mirat şi pe jumătate înfuriat Farrow se uită spre George şi Petre Uriaşul.

George strigă imediat:

— Aş putea paria că mai avem un alt negru la bord, poate chiar în sala maşinilor. Pot tată, să cobor ca să-l caut?

Aşteaptă puţin să mă interesez despre ce este vorba. Poate că-i urmarea vechii pane provocată de negrul debarcat.

De pereţii vasului se auzi ceva ca o ciocnitură.

— Ei, ce-a fost asta? întrebă George.

Petre privi peste parapet şi zise consternat:

— O săgeată! Putea să fi venit numai din tufişurile alea de colo! Cuvintele-i fură urmate de o ploaie de săgeţi.

— Devine neplăcut de-a binelea, constată căpitanul!

— Ce neruşinare de-a binelea, constată căpitanul.

— Repede din turn şi trage chepengul Petre. Vom folosi electromotoarele din nou, acum că motoarele Diesel ne fac din nou figura. Continuăm cursul actual spre sud! Cu aceste ultime vorbe căpitanul coborî primul scăriţa de fier care ducea în interiorul submarinului, urmat de George, care ar mai fi rămas cu plăcere acolo pentru a urmări ce se întâmplă. Îşi dădu seama că

tatăl său avea dreptate, săgeţile erau prea multe şi cădeau prea aproape ciocnindu-se de pereţii submarinului.

În tufişuri trebuie să se fi adunat un număr impresionant de negri, altfel de unde atâtea săgeţi deodată?

Petre la rându-i după ce trase chepengul, coborî scările până în cabina de comandă, unde căpitanul tocmai dădea ordine prin porta-voce.

— Mare drăcovenie e acolo sus acum! Dar nu ne ajută cu nimic să ne plângem. Vezi numai dragă Hagen să se facă reparaţiile necesare, pentru a ne putea urni din loc cât mai repede. M-aş fi lăsat pe fund dac-aş şti că am adâncimea necesară. Bombardamentul de pe mal e atât de intens acum încât îmi vine s-o fac. Se întoarse apoi înspre George şi Petre continuând:

— Ţevile de transmisie a combustibilului în camera de injecţie sunt distruse. Hagen e de părere că numai o mână criminală ar fi putut face aşa ceva. Aici pe coastă sunt o grămadă de negri, care ar fi în stare să conducă camioane cu marfă. În concluzie se pricep puţin şi la motoare. În afară de asta mai sunt încă cabluri rupte şi tăiate. Chiar şi cele care ţin de buna funcţionare a electromotoarelor.. Aşa că va trebui să facem încă o percheziţie amănunţită la bord, George. Neapărat trebuie să-l prindem pe individ! Dacă nu, ni se poate întâmpla pe parcurs oricând vreo nouă boacănă.

George care privea tocmai acum prin periscop zise:

— Cam vreo cincizeci de negri au apărut din tufişuri. Toţi au sărit în apă şi înoată înspre submarin.

— Cum să-i facem s-o ia la sănătoasa? întrebă Petre. Nici o grijă râse Farrow. Robinetele noastre special ne permit să aspirăm apa din tancurile de balast fără a folosi pompele. Chiar dacă până la fund nu-i cine ştie cât, o să las brusc Dox-ul să se scufunde. Să-i vezi atunci ce-o să mai înoate înspre ţărm, amicii noştri!

Căpitanul dădu ordine pentru a se duce la îndeplinire intenţia sa. În secundele următoare apa intra spumegând în tancurile de balast.

George care stătea din nou urmărind la periscop desfăşurarea evenimentelor strigă râzând la puţin timp după ce submarinul începu să se scufunde.

— Câţi negri au ajuns pe punte stau rezemându-se de balustradă. Probabil că nu ştiu încă încotro s-o ia. Acum se uită unii la alţii îngroziţi de moarte. Câţiva au sărit în apă. Îi urmează şi alţii. Sar ca broscoii unii după alţii. Puntea e cu desăvârşire goală acum.

— Se pare că adâncimea aici e tocmai potrivită contată Farrow cu satisfacţie.

— Ei, şi acum să cercetăm temeinic vasul, propuse George. De data asta promit să nu-mi scape nimic.

V
O LUPTĂ SCURTĂ

GEORGE ŞI PETRE PĂRĂSIRĂ SALA DE COMANDĂ. Pe coridorul lung care străbătea aproape întregul submarin George îi spuse lui Petre:

— Să-i convocăm pe toţi camarazii care nu sunt de serviciu aici şi să începem cercetarea sistematică a submarinului. La fiecare uşă vom instala o santinelă, ca nu cumva omul nostru să ne scape printre degete. Intru numai pentru a-mi pune uneltele de pescuit în cabina mea şi vin imediat.

Petre strigă cu glas de stentor după camarazii care nu erau de cart. George la rându-i nu-şi putu reţine un zâmbet. Doar nu era ca în acest răstimp un al doilea negru să se fi ascuns în dulapul său. Dar nimeni nu se mai ascunsese de data asta acolo. George îţi depuse instrumentele de pescuit ţi încuie dulapul. Dintr-o dată se simţi cuprins pe după gât de două braţe zdravene. Îşi dădu seama după strânsoare că avea de-a face, din nou, cu un adversar deosebit de puternic.

Îşi încordă toate forţele pentru a se împotrivi strânsorii, dar nu-i reuşi. Disperat dădu cu pumnii în spate şi nimeri în braţele adversarului său care însă nu-l slăbiră. Nereuşind să se elibereze îşi duse mâinile la oblânc şi-şi scoase ambele pistoale. Nu reuşi însă să tragă vreun glonte că primi nişte lovituri atât de puternice peste braţe că-i căzură ambele arme din mâini.

Vru să cheme pe cineva în ajutor, dar parcă de i-ar fi ghicit gândurile, potrivnicul său îi astupă gura cu mâna. Iată că George avea acum de-a face cu un adversar care era pregătit pentru orice eventualitate. Acesta îl mai strânse încă o dată de gât, pentru a-i lua tot aerul, apoi îi eliberă gâtul şi începu să-l prelucreze sistematic cu lovituri de box, până ce-l luă aproape tot piuitul. Lui George nu-i mai rămase altceva de făcut decât să-l lovească peste fluierul piciorului din toate puterile, în mod normal, nu s-ar fi pretat la o astfel de luptă necavalerească. Negrul răspunse reacţiei lui George cu o nouă serie de lovituri bine ţintite, care-l ameţi şi mai mult. Îşi pierdu conştiinţa, lunecă la pământ şi nu mai ştiu nimic de el.

Mult nu dură această stare de inconştienţă. George se simţi ridicat în sus, auzi voci şi deschise ochii. Văzu vreo doi marinari care se aplecaseră asupra lui. Concomitent privirea lui George căzu pe trupul lui Petre care stătea prăbuşit chiar în uşa cabinei. Priveliştea care i se înfăţişa în faţa ochilor îl aduse repede în simţiri, starea-i de ameţeală dispăru ca prin farmec.

— Ce-i cu Petre? întrebă el repede.

— Nu ştim încă, veni răspunsul unuia din marinari.

— Am alergat cât am putut aici, auzind zgomotul, spuse acum cel de al doilea marinar.

Petre a intrat în cabină. În pragul uşii s-a ciocnit cu o matahală neagră. Ca vântul trecu siluetă asta pe lângă noi. Nu ne-am putut da seama deloc despre ce e vorba.

— Umbra a dispărut în direcţia sălii de comandă, afirmă acum al treilea marinar care se apropia.

— Intrând v-am văzut pe amândoi lungiţi aici şi-n rest nu mai ştim nimic, îşi întregi raportul primul marinar.

— Atunci spre sala de comandă! strigă George. Acolo este tatăl meu. Negrul dispune de puteri extraordinare.

Între timp Petre începu să se mişte. Lucru care-i provocă o mare uşurare lui George. Încă ameţit, uriaşul privi în jurul său cum din toate cabinele dădeau buzna camarazii pentru a se interesa de soarta lui. Printre ei se număra şi George, care încă se mai clătina şi care-i strigă acum prietenul său:

— Un negru se mai află pe vas, Petre! Revino-ţi repede şi hai în turn spre sala de comandă. În timp ce George se îndrepta în mare grabă într-acolo uriaşul se ridică. Era încă ameţit şi trebui să se sprijine de canaturile uşii pentru a nu se prăbuşi din nou la pământ. Îşi reveni însă, cât de cât şi-o luă acum la goană, grăbit, după George.

În sala de comandă nu descoperiră nici picior de negru. Unde să se fi ascuns totuşi?

Căpitanul Farrow care examina tocmai suprafaţa mării prin periscop se întoarse când intrară ca o vijelie marinarii care-l precedară pe George, strigând:

— Ei drace! Dar ce s-a mai întâmplat?

George scrâşni răspunsul de agitat ce era.

— Din nou am fost atacat în cabina mea. Camarazii au apucat să vadă agresorul, care e un negru deosebit de puternic şi periculos, cum a mai apucat să dispară pe aici înspre sala de comandă.

— Ce-i drept am auzit trântindu-se o uşă, făcu Farrow îngândurat, dar nu i-am dat cuvenita atenţie, ocupat cum eram, de aia nici nu m-am întors. Trebuie s-o fi apucat înspre proră. După cum se vede, aici nu se ascunde nimeni!

Marinarii se împărţiră din nou pe grupe şi cercetarea reîncepu cu şi Mi multă asiduitate. George rămase lângă tatăl său.

— O să aştept aici până apare Petre, propuse el, adresându-se tatălui său, individul l-a pus jos şi pe Petre, îmi închipui că dispune de o forţă uriaşă. Dacă le scapă camarazilor care-l caută la proră, negreşit că se întoarce din nou aici.

Farrow nu putu decât să zâmbească de îngrijorarea citită pe chipul lui George. Se îndepărtă cu un pas doi de periscop şi-i zise:

— Ia uită-te şi tu! La mal trebuie să se fi adunat un adevărat consiliu de război al negrilor. Cu un submarin n-au mai avut ei de-a face până acuma, nu ştiu ce fel de vapor e ăsta de se poate scufunda pe moment în valuri, în timp ce ei stăteau pe punte. Pe

George–l pufni râsul de-a binelea când îi văzu pe negri adunaţi la sfat.

— Prea mult curaj chiar că nu poţi citi pe mutrele lor acum. Bănuiesc că numai curiozitatea îi mai ţine deocamdată la mal. Dacă ne scufundăm dintr-o dată, o s-o ia din nou la fugă. Numai de ar termina odată Hagen reparaţia şi să vezi ce surpriză o să le mai coacem!

— Iată-l şi pe Petre, exclamă bucuros Farrow întorcându-se spre George.

— E nemaipomenit tipul, ce zici Petre, a reuşit să te culce şi pe tine la pământ, fu de părere copleşit George.

Petre se simţi puţin ruşinat şi răspunse oarecum ruşinat:

— Lovitură la stomac! Prin surprindere şi nepermisă. Dar lasă că i-o plătesc eu, cu vârf şi îndesat, numai să-i dau de urmă. Vii cu mine, domnule George?

— Aş rămâne mai degrabă aici, în sala de comandă, Petre. Asta în caz că individului îi trece prin minte să se mai întoarcă aici. Oricum tata e singur aici. Petre dădu numai din cap pe când se întorcea să plece:

— Nu-i chiar atât de înalt, dar e foarte îndemânatic şi vânjos. Am apucat să-l văd înainte de a încasa lovitura în stomac.

— Să sperăm că-i ultimul negru care se mai ascunde la bord, remarcă căpitanul. Mă miră numai că nu l-au descoperit încă camarazii. Chiar aşa de multe ascunzători nu prea sunt pe Dox-ul nostru. Să nu fi fugit numai!

Petre se întoarse şi fu la rându-i de părere:

— Se prea poate domnule căpitan. În partea din spate a vasului nu cred că se poate să se fi ascuns nimeni. Nimeni pe care să nu-l fi găsit până acum. Camarazii noştri care cercetează culoarul principal nu se poate să-l fi scăpat.

— Dar tata a venit tocmai când s-a trântit o uşă, completă George. Poate că se ţine chiar în apropiere.

— Un întreg echipaj de submarin ar trebui să-i vină doar de hac negrului ăstuia, cât ar fi el de puternic, mormăi nemulţumit, ca pentru sine, căpitanul.

Petre mai făcu un pas în dreapta lui înspre sala care duce în sala ofiţerilor. Se opri însă pe loc, de îndată ce o voce înăbuşită îi răsuflă în urechi:

— Pe Wombu nu-l puteţi prinde Massers! Wombu duce acum pe Gri-Gri înapoi la Maharero. Gri-Gri a fost furat şi acuma numai prin furt, înapoi poate vine. Altfel pierdut vraja de la el.

— Ai auzit ce-a spus? se întoarse Farrow spre fiul său. Acum totul îmi apare clar.

— Dar unde s-a ascuns individul! strigă Petre, care li se alăturase între timp.

— Vocea se auzea foarte înăbuşit de parcă ar fi venit din unul din burlanele turnului, stabili căpitanul.

Rezolvarea problemei se produse în câteva secunde, timp în care urmările pentru submarin ar fi putut fi foarte neplăcute.

Dintr-o dată o cantitate imensă de apă se prăbuşi de-a lungul turnului. Petre răcni înfuriat:

— Veniţi încoace! Ticălosul a reuşit în ciuda presiunii apei să deschidă chepengul turnului şi acum ne inundă pe toţi.

Petre se repezi ca o furtună în sus pe scări. Dar presiunea maselor de apă care se revărsau de sus era aşa de puternică încât nici chiar uriaşul nu-i putea face faţă. Trebui, cu toată forţa de care dispunea, să se încleşteze de balustrade scăriţei pentru a nu fi smuls de apă.

Problema se punea dacă negrul ascuns la bord reuşise de asemenea să învingă presiunea şuvoaielor de apă. Presiunea aceasta devenise atât de mare încât se părea că nu-i va putea rezista nici o fiinţă omenească.

Se putea întâmpla ca însuţi negrul să fie târât până în sala de comandă unde apa ajunsese deja până la genunchi.

Căpitanul rămase însă calm ca întotdeauna. El însuşi nu putea întreprinde nimic pentru moment; trebuia să aştepte ca Petre să reuşească să închidă chepengul.

Farrow mai privi încă o dată prin periscop.

— Cum naiba vom scăpa mai pe urmă de toată apa asta? întrebă George îngrijorat.

— Nici o grijă băiete! Pompele o vor face în locul nostru şi încă repede.

Dar apa urca tot mai mult în sala de comandă. Deja începuse să curgă în şuvoi mărişor şi pe culoarul central. Marinarii încercară imediat să ferece uşile şi să astupe eventualele găuri pe unde apa ar fi putut pătrunde. Ar fi fost grav dacă apa ar fi pătruns şi-n cabine, în sala maşinilor şi în magazine.

Petre reuşi în cele din urmă să urce scările. Apa încă curgea din belşug în sala de comandă. Lui George îi trecu de genunchi. Apoi fluxul de apă scăzu treptat în intensitate pentru ca să se oprească cu totul, în cele din urmă.

Petre veni de-a buşilea pe scări în jos.

— S-a făcut! strigă el mulţumit, scuturându-se de apă şi trecându-şi mâna prin păr.

— Excelent Petre, ai făcut o treabă minunată aşa cum numai Petre Uriaşul ştia s-o facă, îl lăudă căpitanul, care strânse, cu putere, mâna udă a timonierului său.

— Acum repede ia-ţi schimburi uscate!

— Asta dacă dulapul meu de haine n-a intrat încă la apă, glumi râzând Petre. Dar individul nostru a reuşit să scape!

George privi la rându-i prin periscop.

— Iată că iese la suprafaţă, chiar acum, le strigă el tatălui său şi lui Petre. Uite-l cum înoată spre mal. Cât de repede şi ce tehnică demonstrează! Dar negrii de pe mal văd că se împrăştie acuma. Nici nu e de mirare după ce li s-a întâmplat.

Dar uite că se apropie un crocodile de negrul nostru, care e vrednic nevoie mare nu-i vorbă.

A luat piatra preţioasă în gură şi a prins în mâini cuţitul. Acum înoată direct spre crocodil, face un plonjon. Crocodilul bate din coadă cu furie, iar apa se înroşeşte. Se pare că negrul l-a rănit serios. Acum înoată mai departe, a ajuns deja la mal şi se urcă pe uscat. Trebuie că cunoaşte cum stau lucrurile cu submarinul pentru că acum văd că se întoarce şi ne face semn cu Gri-Gri-ul. Pare să ştie că-l urmărim prin periscop. Iată c-o rupe la fugă; dispare în desiş, de-acum e gata cu piatra talisman, am pierdut-o! George se îndepărtă de periscop.

— Fii bucuros c-ai scăpat de piatră, remarcă căpitanul.

— Se pare că acest Gri-Gri mi-ar fi adus numai ghinioane, se autoconsolă George. Din porta-voce se auzi un anunţ pe care-l monitoriză căpitanul Farrow.

— Totul e în ordine, dădu el răspunsul. Ne ridicăm în curând la suprafaţă. Farrow dădu ordinele cerute şi trecu din nou la periscop.

— Uite că negrii au ieşit din nou din desiş, remarcă el. Se pare că s-au speriat numai de negrul nostru care a ieşit atât de brusc din apă. Poate că-i atribuie chiar puteri supranaturale. Să vedem ce-or să mai facă acum când submarinul o să se ridice din apă chiar sub nasul lor! Ia uită-te mai departe George. Dar povesteşte-ne ce vezi!

George se apropie de periscop. Pompele începură să scoată apa, încetul cu încetul din tancurile de balast. Petre stătea deja pregătit pe scăriţa de fier care duce în turn, pentru a deschide chepengul de îndată ce submarinul s-ar fi ivit deasupra apei şi îi observa acum cu maximă atenţie pe negrii adunaţi pe mal.

Dintr-o dată o nelinişte vizibilă puse stăpânire pe ei, nelinişte care creştea din ce în ce. Începură să dialogheze între ei. Ca la o comandă, brusc, o rupseră la goană şi dispărură în desişul cel mai apropiat, cu salturi care de care mai caraghioase.

Asta se petrece chiar în momentul în care turnul vasului apăru deasupra valurilor şi Petre deschise chepengul.

Timonierul aruncă o privire deasupra suprafeţei lucioase a mării şi strigă în jos:

— Repede scufundarea! Distrugător dinspre nord!

Din nou chepengul se închise cu zgomot, pompele aspirară din nou apă în tancurile de balast la comanda lui Farrow. Vasul se scufundă într-o clipită. Prin periscop, căpitanul deosebi chiar la gura Fluviului Peştelui apariţia unui distrugător care arbora drapelul francez. Prin radiotelegraf primise după toate aparenţele aprobarea Uniunii Sud-Africane, de a căuta submarinul căpitanului Farrow tocmai în apele astea. Periscopul se ridica numai puţin deasupra suprafeţei lucioase-oglindă a apei, astfel că, fără a-l zări, vasul de război francez trecu duduind din toate motoarele pe alături.

— Va trebui să rămânem o bucată de timp aici în cazul că vasul francez face cale întoarsă, fu de părere Farrow.

— Se întunecă îndată, atunci ne va proteja şi întunericul, întări George.

Apa care a pătruns în vas a fost folosită acum cu folos de marinari cară spălară temeinic pereţii şi-n general părţile metalice şi de oţel al submarinului.

Farrow cercetase între timp, cu ajutorul periscopului, foarte amănunţit împrejurimile şi stabili că ceva mai departe, în faţa lor, se aflau câteva stânci masive ieşite din apă în vecinătatea cărora n-ar fi trebuit cu nici un chip să ajungă.

La masa de seară avură peşte pregătit în felurite chipuri, din ceea ce pescuiseră mai înainte. Bucătarul îşi dăduse osteneala să le pregătească ceva special şi chiar aşa fu încât mâncară cu o poftă pe măsură.

Vasul de război francez nu le mai dădu în continuare bătăi de cap.

După ce se lăsă întunericul, căpitanul dădu ordinul să se golească apa din tancurile de balast. De-abia se ridicase puntea deasupra valurilor, că George şi Petre şi dădură buzna prin chepeng urcând scăriţa care dădea în turn. Fiul căpitanului plimbă reflectorul în voie pe suprafaţa apei astfel încât vasul se mişca acum ca o balenă uriaşă în întunericul înconjurător. Plasamentul stâncilor periculoase Farrow şi-l întipărise bine în minte, astfel că îi fu uşor să le evite.

Departe înspre sud o undă de lumină mijea la orizont. În zona aceea ne caută încă francezii, râse George. Să sperăm că nu se vor plictisi între timp.

Farrow făcu mai întâi un ocol larg înspre est, apoi cârmi şi el înspre sud, atunci când luminile reflectoarelor distrugătorului nu se mai distingeau deloc.

Căpitanul îşi făcuse socoteala că dacă ar menţine viteza Dox-ului său la un anumit standard, în cursul zilei următoare ar fi ocolit capul Bunei Speranţe. Somnul lui George din noaptea care veni fu destul de agitat şi el mărturisi tatălui său că visase mereu piatra blestemată. Gri-Gri-ul răpit căpeteniei Maharero. Îşi încheie relatarea cu cuvintele:

— Mă simt foarte uşurat că nu mai posed piatra. Acum sunt sigur că mi-ar fi purtat ghinion.

Căpitanul şi doctorul dădură numai don cap cu înţelegere.

Dox-ul îşi urmă cursul stabilit. În curând camarazii fură confruntaţi cu noi întâmplări, din care una a fost descrisă în volumul 176 intitulat „Corabia ocnaşilor”

Sfârşitul volumului: **AVENTURA LUI PÂRÂUL PEŞTELUI.**

În numărul următor:

JAAP DIN ANDAMANE

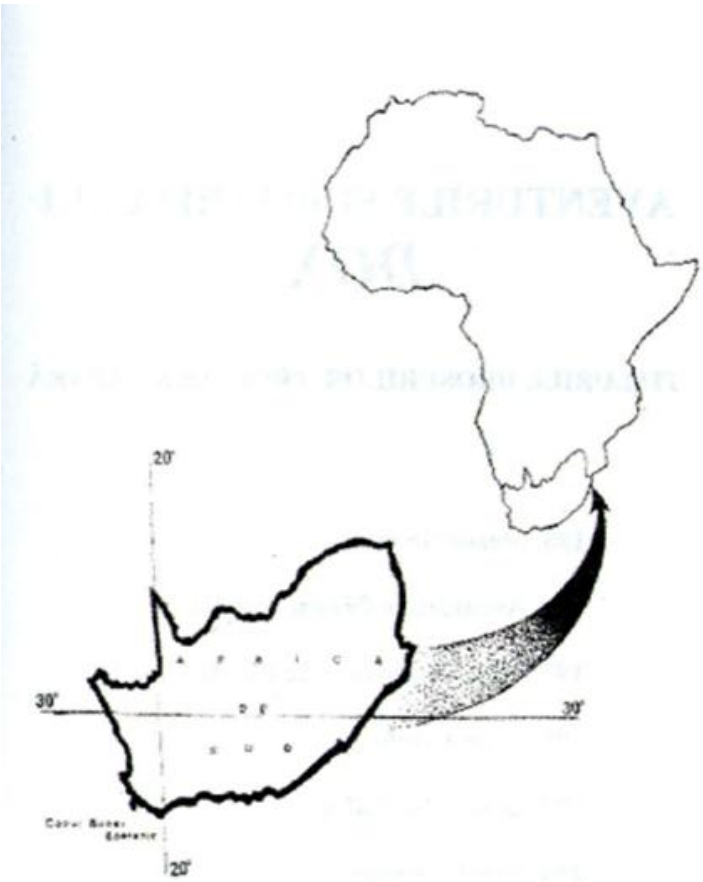

CĂLĂTORIE PE MAPAMOND ÎMPREUNĂ CU EROII COLECȚIEI „ AVENTURILE SUBMARINULUI (ECHIPAJULUI) DOX "

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro